

A MEGSZEGETT VÉRSZERZŐDÉS EREJE BETELJESÜL

Minden idegenuralom arra törekszik, hogy a fegyveres hódítás művét a szellemi hódítással tegye teljessé a leigázottak köztudatába ültetett hamis mitosszal, amely alkalmas arra, hogy ezt az idegenuralmat tetszetőssé, sőt kívánatossá tegye. Ez különösen sikerül, ha ezt a hamis világméretű szentek glóriájával koronázza meg. Ilyen volt az 1945 előtti „céhbeli” hivatalosan hirdetett történelemtudományi dogmává szilárdult előítélete, hogy a honfoglalást követő 1000 éves európai létünket a nyugati keresztény kultúrközösséghez történt csatlakozásunknak köszönhetjük, „máskülönben”, mint írja Hóman (13), el nem kerülhetünk volna a hun, avar, besenyő, úz és kun testvéreink rettentő sorsát, akik a keleti művelődés körébe ékelődve felmorzsolódtak, vagy elszlávosodtak.”

Ez ismét egyike a neves történészeink azon állításainak, amelyekben egy begyöpösödött előítéleten kívül hiába keresem a logikát.

Egy történésznek tudnia kell, hogy a Keleti Egyház a Kelet Római Birodalom, tehát Bizánc védelme alatt állott.

Bizánc felségterülete a legkülönbözőbb nemzetek mozaikját ölelte fel ennél fogva azért, hogy híveivel a lelki kapcsolatot fenntarthassa, nem ragaszkodhatott a görög szertartáshoz, ellentétben a nyugati egyházzal, amely makacsul ragaszkodott a legutóbbi időkig a latin liturgiához, mert egyházhatalmának már kezdettől fogva túlnyomóan latin népekre terjedt ki. Innen van, hogy a keleti egyház kerek 1000 évvel előzte meg a nyugatit a **népnyelvű szertartással**. A keleti egyház tehát már népi összetételénél fogva is **szabadelvébb magatartást kellett, hogy tanúsítson hívei nemzeti érdekeivel szemben, sőt felismerte, hogy szellemi befolyása csak erősödik azzal, ha a nép nemzeti érzelmei védelmezőjeként lép fel.**

Ezt ismerte fel a szlávok két macedon származású apostola Kyrillos és Method, a szlávok nagy szerencséjére, mert e két apostol által bevezetett ó-szláv szertartás lett a szlávok klasszikus irodalmi nyelvének alapja, akik származásuk szerint is szlávok voltak és nem a térítés folytán lettek azzá.

Ebből semmiképpen sem következik, hogy mi is elszlávosodunk, ha Géza fejedelem vagy István király a keleti egyházhoz csatlakozik. Miért nem szlávosodtak el a románok, akiknek vlach ősei a keleti egyház hívei voltak?

Ha a keleti egyház ennyire nagyvonalúan szabadelvű volt, hogy az 1000 év előtt még számottevő politikai hatalmat nem képviselő szlávok kedvéért szláv liturgiát írt, akkor semmi valószínűsége sincsen annak, hogy az 1000 év előtti magyar nagyhatalommal mostohábban járt volna el. Ma csak szerencsések lehetnének, hogy úgy, miként a szlávok egy ó-magyar liturgiával átmentették volna honfoglaló őseink nyelvét. Ezzel szemben Fehér Jenő (14) okiratokkal bizonyítja, hogy a nyugati egyház a 12. században sem tartotta szükségesnek, hogy a hatalmas földbirtokokkal javadalmazott magyarországi főpapjai magyarul tudjanak és a középkori inkvizíciók során olyan magatartást tanúsított, amely kimerítette a magyarüldözés ismérvét. Itt nemcsak hitvédelemről, de a magyar kultúrértékek elpusztításáról is volt szó, hiszen valóságos kímészerkezettel kutatták fel a magyar nyelvű bibliákat is és ezek is a lángok martaléka lettek, csak azért, mert magyarul irattak. A nemzettudatunk elhományosodásának lesújtó ténye, hogy mindez megtörténhetett magyar királyaink felségterületén, királyaink tudtával.

A bennünket megmentő Nyugat babonáját minden behatóbb kritika nélkül fogadták el még odahaza, sőt vallották még az emigrációban is olyan élés elmék, mint Baráth Tibor, vagy Padányi, noha az utóbbi élete főművében a Dentumagyariában már láthatóan kezdett felszabadulni ennek az előítéletnek a szemellenzójétől, amidőn élesen szembehelyezkedik és nyomós érvekkel cáfolja az ősi múltunk elhomályosítása céljából a Habsburg uralom alatt propagált európai felsőbbrendűség elméletét.

De érdekes, hogy Baráth Tibor a kolozsvári egyetem volt történelemtudományi tanszékének a tanára, maga sem jutott el ennek az előítéletnek a nyílt megtagadásához, holt ő volt az első, aki „Az országépítés filozófiája a Kárpátokban” (15) c. művében cáfolhatatlan logikával tárja fel azokat a történelemformáló erőket, amelyeknek 1000 éves létünket tényleg köszönhetjük. Baráth művét a „magyar sorstudomány alapjának” nevezhetném, mert Baráth e művében maga is a világhírű német filozófusnak, Spenglernek, ma már beteljesedett jóslatának ható művének (16) alapvető felismeréséből indul ki, amely szerint a **nemzet magasabbrendű élőlény, melynek az életét épp oly élettani törvények szabályozzák, akár csak emberi testünkét, vagy más élőlényeket.**

Nem lehet vitás tehát, hogy minden népnek és minden országnak éppen úgy meg van a saját lényéből fakadó törvé-

nye, mint az élőlényeknek, amelyek e népek életét a történelem változó korszakán keresztül irányítják. Baráth filozófiája a történelmi Magyarország területi épségének új jelentőségét hivatott kölcsönözni nemcsak a magyarság, hanem bármely eljövendő Európarendező hatalom közvéleményében is, mert megdönthetetlen logikával igazolja, hogy a **Kárpát-medence népi és állampolitikai egysége az európai biztonság nélkülözhetetlen tényezője.**

Új hitet merítünk belőle történelmi perünk újrafelvételekor, de egyszer s mind új erőt kell merítenünk abból a felismerésből, hogy számunkra a történelmi Magyarország építése a magyarság létfeltételét jelenti, amit egyik lelkes nemzettestvérünk Csobánczi Elemér⁽¹⁷⁾ hosszú cikksorozatban fejtett ki a Nap Fiai folyóirat hasábjain — „Nagymagyarország vagy nemzethalál” címen. Ebben rejlik az „örök Magyarország”, az Aeterna Hungria élettörvénye és pedig azért, mert a történelmi Magyarország területét a **Teremtés oszthatatlanul egységesnek alkotta**, amidőn népünk szállását képező alföldi medencét a Kárpátok 1500 km. hosszú hegláncával övezte, amelynek egész folyórendszere és természetes közlekedési vonalai a központos alföldi medence felé irányulnak és így a Kárpátkoszorú és az Alföld egymással szerencsésen kiegészítő terményeit a leggazdaságosabban cserélhetik ki és honvédelmét biztosítják. Ennek a medenceországnak — írja Baráth — az élettörvénye abban a 2000 év tapasztalataiból leszűrhető tényben rejlik, hogy ezen a földön tartósan kiegyensúlyozott állami és társadalmi rend csak azóta alakult ki, amióta a Kárpátok medencéjét a magyarság képében olyan különleges tulajdonságokkal megáldott nép szállotta meg, amely a **Kárpátmedence földrajzi egységét az Alföldnek és a peremvidékek egységes megszállásának tényében felismerte.** Egyetlen hatalomnak sem sikerült sem a magyarság honfoglalása előtt, sem azután a történelmi Magyarország területén tartós állami rendet felépíteni, amely a Kárpáttérnek ezt az élettörvényét fel nem ismerte. Nem sikerült ez az európai tájhoz idomult rómaiaknak, germánoknak, szlávoknak, mert nem voltak képesek a Nagyalföld gypűjén a lábukat megvetni.

Csak olyan nép szállhatta meg az alföldi gypűt, amely barmaival és életmódjával maga is a gypűhöz idomult ugyan, de ezenfelül fejlett földműveléssel is rendelkezett, amint ezt a Dentumagariában járt arabok Ibn Rusta, Gardizi, Al Bakri igazolják, hogy a magyaroknak nagy szántóföldjeik van-

nak. Csak ilyen tulajdonságokkal rendelkező nép volt képes a Kárpátok vezértáját, az Alföldet megszállni és egyszer s mind a földművelés és erdei gazdálkodás életformáját igénylő dombos és hegyes peremvidéken is letelepedni.

Így jött létre a magyar faji lélek és a Kárpáttér harmóniájából az a szilárd államalakulat, amely a honfoglalást követő, több mint hat évszázadon keresztül a mohácsi vészig Délkeleteurópa katonai nagyhatalma és az európai biztonság sarokpillére volt. A magyar sorstudomány e megállapításait fényesen igazolja, hogy maradando államalakulatot nem volt képes itten sem a honfoglalást követő török, a török kiűzését követő mindössze 181 évre korlátozott Habsburg uralmi kísérlet sem létesíteni.

Egyik sem ismerte fel, hogy a tartós uralom feltétele a teljes Kárpáttér népi és állami egységében áll és éppen a Habsburg uralom összeomlásában volt döntő körülmény, hogy a Habsburgok, amióta a fennhatóságukat a teljes Kárpáttérre kiterjesztették, történelmi feladatuk teljes félreismerésével, hatalmukat **nem a nép, az orszag és az állam egységének a helyreállítására, hanem telepítéspolitikájuk által, annak céltudatos megbontására fordították.**

Ha a történelmi Magyarország egy a mohácsi vészt követő 400 éves tetszhalálából a Habsburgok nemzetbontó törekvései ellenére is 1867-ben diadalmas új életre kelt, ez a megrázó tény a magyar birodalom azon megbonthatatlan egységére vezethető vissza, amelynek tudata az 1919-es összeomlásig a nemzet lelkében soha egy pillanatra el nem homályosodott. **A magyarság örökkévalóságának a záloga tehát a Kárpáttér természetes egységének és történelmi magyar birodalom területi sérthetlenségének a tudata.** E történelmi hivatástudat fenntartása a hungarista hitvallás alapvető feladata, írtam a Stadium sajtóvállalat kiadásában megjelent „MAGYAR SORSTUDOMÁNY” című iratom 15. oldalán⁽¹⁸⁾. Az pedig egyenesen nevetségesen hat, ha az első világháborút követő időkben Benes a központos magyar tér köré Kisántánt néven próbált a Trianonban összehazudott csehszlovák féregnyujtvány, Románia és Jugoszlávia összefogásából a magyarság állandó guzsbakötése céljából egy állampolitikai szappanbuborékot felfújni. Az államalkotó dilettantizmusnak e szülőtte aztán 20 esztendei dicstelen tündöklése után egyetlen puska lövés nélkül pukkadtt szét, amidőn Hitler zeneszóval vonult be 1939 márc. 15-én Prágába. A Benes által hön várt „északi nagy testvérnek” a második világháborút köve-

tő magatartása bő alkalmat fog adni a cseh hazafiaknak eltűnődni azon, vajon okos volt-e az 1867-es kiegyezéssel életre keltett osztrák-magyar monarchiát, amelyben 12 nemzet talált jogbiztos létalapot, merő nagyzási hóbortból felrobbantani?

De térjünk vissza Baráth sorstudományához. Csodálatos, hogy ez az éles elme, aki ennyire világos logikával tudta 1000 éves európai fennmaradásunk geopolitikai titkát megfejteni, mégsem tudja áttörni azt a szellemi vasfüggőnyt, hogy fennmaradásunkat mégiscsak a nyugati orientációnak köszönhetjük. Erre vonatkozóan ezeket írja: „az itt hazát kereső turáni népnek, ha fenn akar maradni, két lehetőség között kell választania: vagy fenntartja keleti világnézetét s akkor államának konszolidálás végett el kell pusztítania Belső Európát; vagy pedig, ha ez nem lehetséges, szívvel lélekkel ahhoz a kultúrközösséghez kell csatlakoznia, amelyben a térség dinamikai törvényszerűségénél fogva tartozik (nevezetesen a Nyugat felé nyitott és kelet felé zárt természetes határaink miatt) és akkor a magával hozott erkölcsi értékrendjét fel kell áldoznia és Kelet felé roppant nagy áldozatokat vállalva, záróállást kell lefoglalnia”...

Azt, hogy a honfoglaló magyarság csak a teljes megsemmisülés vagy a keleti életformájának teljes feladása között választhatott, Baráth a következőkkel bizonyítja: „I. Otto (938—973) újjászervezte és megerősítette a német birodalmat és a lechmezei csatában (955) döntő vereséget mért a magyarokra. Ennek következtében a magyar medenceállam nyugati befejező párkánya letört s a határ a Lajta-Rozalia hegyekre a legbelső védelmi vonalra szorult vissza... a Porta Hungarica (Ungartor-Deutsch-Altenburg) előtt, az ország Achilles sarkában, mint egykor Nagy Károly idején, a betörésre készen állanak. Félelmes arányokban bontakozott ki ekkor a magyarok előtt is az a helyzet, amely a hunok és az avarok katasztrófájához vezetett...”

Bármennyire becsülöm is Dr. Baráth úttörő művét, meg kell állapítanom, hogy Tibor barátom itt alaposan elvetette a súlykot, mert a Porta Hungarica előtt félelmes arányokban betörésre készen álló németek az író fantáziáján kívül abban az időben nem léteztek.

Német szomszédaink az augsburgi — mint ahogyan ők nevezik — Ungarnschlachtot — magyar mészárlást — követő 75 évig kísérletet sem mertek tenni Magyarország megtámadására és Magyarországnak a felsőausztriai Ober-ennsig —

az operenciáig — terjedő „nyugati befejező párkánya” sem az augsburgi vereség következtében, hanem 50 évvel később azért tört le, mert I. Istvánnak meg kellett fizetnie a bennünket „megmentő” apósának III. Otto császárnak azt a szívességét, hogy a német császári területen toborzott német fegyveres erők bevetésével segítette, a Vérszerződés rendje szerint, a fejedelmi méltóságra jogosult Koppány ellen, trónját elfoglalni.

Hogy a német dicsekvés döntővé felfujt augsburgi győzelem nem volt döntő, ezzel maga a „nagy” Otto is tisztában volt, máskülönben nem tett volna ő, vagy utóda II. Otto kísérletet arra, hogy a fegyverrel le nem győzhető összmagyarságot diplomáciai úton, vagyis család megtevesztéssel hajtsa uralma alá. Ekkor utasította II. Otto Pilgrim passauai püspököt négy elhunyt pápára hamisított oklevél készítésére, melyben ezek igazolják, hogy a mai Dunántúl már Nagy Károly óta a passauai püspökséghez tartozott, ami a középkori jog gyakorlata szerint a politikai fennhatóságot is jelentette. A továbbiakban szó lesz arról, hogy Géza milyen úton ismerte fel a család szándékot, amin annyira felháborodott, hogy a passauai levelet hozó Bruno verdeni püspököt egyszerűen kikergette az országból és 18 évvel a magyarok állítólagos döntő veresége után feldulatta a passauai szent férfiú rezidenciáját és lefoglalta az Otto császárokkal folytatott levelezését.

Az avarok katasztrófája sem azért következett be, mert nem csatlakoztak a jóakaró Nyugathoz, (mint Baráth írja), hanem pontosan fordítva azért, mert Nagy Károly diplomáciájának sikerült abban az időben a mai Szlovénországban megtelepedett „Feketé magyaroknak” nevezett hun utódok TUDUN fejedelmét 795-ben megtéríteni⁽¹⁹⁾, aki ezért megsegítette a frankokat az avarok ellen, akikkel haragban volt. De amikor Nagy Károly a mesés avar kincsek kirablása után — mivelhogy a nyugatiak a saját rablóhadjárataikról szemérmesen hallgatnak — nyugati feudális felfogás szerint, mint a kereszténység császára meghódolást követelt TUDUNTÓL, ettől kezdve Nagy Károlynak a nyugati történészek által dicsoított diadalai megszakadtak, mert a renitens TUDUN megrendszabályozására Ericus vezérrel kiküldött hadsereget TUDUN olyan alaposan hagyta helyben, hogy ebben a csatában a császár sógora Geraldus is elesik. Amikor a felbőszült császár, 811-ben, maga áll a büntető hadsereg élére Nyugat büszkesége, aki a nevét sem tudta aláírni, ismételten vereséget

szenved, amint ezt Rudnay Egyed pompás forráskutatással összeállított Atilla trilógiája I. kötetének 67. oldalán bizonyítja. A hun birodalom összeomlásának — mint említettem, — semmi köze sem volt a Nyugathoz csatlakozás életmentő eszméjéhez, mert ez összeomlott, mint minden más pusztán az alkotója egyéni zsenialitásával létrehozott birodalom, mint pl. Nagy Sándoré, vagy sajnos Mátyás királyunké, amelyek alkotói nem gondoskodtak az államfő választásának alkotmányos rendjéről, amint ezt honfoglaló őseink bölcs előrelátással megtették.

A nyugati kultúrkörhöz való csatlakozásunk egyáltalán nem az állítólag megijedt őseinknek, hanem fordítva, a megijedt Nyugatnak volt fontos. Ezt azok a fondorlatos módszerek mutatják, amelyekkel a nyugati (ma diplomáciának) nevezett ármánynak sikerült Géza fejedelem hozzájárulását István fia német házasságához megnyerni. Csodálatos, hogy egyetlen történészünk sem akadt fenn azon a magától értetődő kritériumon, hogy annak, aki azt állítja, hogy a magyarságot a nyugati kereszténységhez történt csatlakozása „mentette meg” a pusztulástól, annak mindenekelőtt bizonyítania kellett volna, hogy a nyugati közösségbe történt felvételünkkel olyan véd- és dacszövetség, de legalább is meg nem támadási szerződés részeseivé lettünk, amely békét biztosított a nyugati határaink mentén és Európa védelmét nyújtotta minden keleti támadással szemben.

Ezzel szemben Európa-i történelmünk minden ismert tényében ennek pontos ellenkezője következett be, úgy hogy ezt még ma is állítani ugyanakkora abszurdum, mint elhírni azt, hogy 1945 ápr. 4-én a dicső vörös katona „felszabadított” bennünket — hacsak nem tévesztjük magunkat össze a felszabadított magyar zsidókkal.

A németérdekű történelemtudományunknak — ebben az alapvető tantételében — logikát még Diogenes lámpásával sem lehet felfedezni, mert sehol semmi nyoma annak, hogy hol és mikor mentett meg ez a Nyugat, amely kezdetől fogva, már I. István uralkodása alatt is, Nagy Károly receptje szerint meghódolást követelve, fegyveresen tört ellenünk (1030) és későbbi ismételt támadásaival csak azért nem pusztított el minket, mert ez az erejéből egyszerűen nem tellett, még akkor sem, amikor megtért királyaink, sőt már Géza pompás ősi néphadseregünket, mint a keresztény királlyal szembenálló, pogánynak nevezett szervezetet, feloszlatták.

Az sem bizonyítható, hogyha őseink nem hajtják dacos fejüket engedelmesen a rómaikereszténység a keresztvíze alá, akkor ez a Nyugat megteremtette volna elpusztításunkra azt a soha nem létesült európai egységet, amely a nyugati kereszténység politikai hatalmának a teljében sem volt képes — a gyűlevész kereszties hadakon kívül — komolyabb katonai erő kifejtésére.

Ezek országhatárainkat csakis királyaink engedelmevel, de soha annak ellenére, nem léphették át.

Az emigráció egyik labanca céltalan szalmacséplésnek nevezi az ilyféle kérdéseken való tünődést, hogy „mi lett volna sorsunk, ha őseink nem azt teszik, amit tettek.” „Érdemes, hogy ezt az ellenvetést azok teszik, akik egy pillanatig sem tünődtek azon, hogy a hivatalos minősítést igénylő történelmünk alapdogmája maga is egy ilyen „mi lett volna” elméleten épül fel. Nevezetesen, hogy el nem kerülhetünk volna testvérnépeink rettentő sorsát, ha nem csatlakozunk engedelmesen a minket „megmentő” nyugati közösséghez.

Ezt vallotta és vallja ma is történészeink többsége, anélkül, hogy egy percig is tünődtek volna azon, hogy ez az általuk a csatlakozhatatlanság tekintélyével hirdetett fenyegető lehetőség sem bizonyítható elmélet, az azonban, hogy honfoglaló őseink nagyhatalmából egy szolganéppé süllyedtünk, ez keserű és letagadhatatlan tény, amelyet a szentek glóriájával sem dicsőíteni, sem elleplezni nem lehet.

Ide jutottunk, mert ellenségeink jobban tudták, mint nemzetünk hivatott vezetői azt, hogy

egy vitéz és a nyugatiak katonai hatalmával legyőzhetően nemzetet könnyebb történelmének meghamisítása és hivatástudatának kioltása által, mint fegyverrel meghódítani.

Honfoglaló őseink világosabban látták, mint az utókor politikusai, vagy történészei, hogy az új hazában teljesen idegen, ellenséges környezetbe kerültek, ahol egyetlen szomszédjuk részéről sem számíthatnak barátságra. Jobban látták, mint a 20. század humanistái, hogy hiába hirdették a szentek és proféták az emberegyenlőséget. Hiába írtak könyveket és hoztak törvényeket, a divatos nevén „raciális különbségek” ellen, az ember alaptermészetéből kiirthatatlan ellenszenv minden idegen népi tulajdonság ellen, nyilatkozik bár ez meg akár a nyelv, akár más testi tulajdonságokban, mert semmiféle ilyen utópisztikus törekvés nem képes a fehérből feketét, a sárgából fehéret csinálni.

A honfoglalást követő, velünk szemben 1000 éven át

megnyilatkozó — ésszerűen nem indokolható — ellenszenv a történelmi bizonyítéka annak, hogy a magyarságot az európaiságtól teljesen elütő nyelve és jellege éppen úgy elszigetelték új hazájában, mint ahogyan elszigetelték egy nem indokolható ellenszenv és félelem a csínai nemzetet a nyugati világ közvéleményében.

A honfoglaló magyarok tehát új hazájukban késedelem nélkül tették meg azt, amit egy jó csapatviszt az önvédelem jogos törvényénél fogva megtesz. Késedelem nélkül fogtak hozzá az idegen európai környezet felderítéséhez. Csak idegen érdek, vagy hazai ostobaság nevezhette ezeket a hadjáratokat „kalandozásoknak”, vagy még nagyobb célzatossággal „rablóhadjáratoknak”.

A 10. század magyar hadjáratának egy rövid felderítés után sem a kalandvágy sem a rablás, hanem kizárólag a politikai érdek volt az indító oka különösen, amióta a németek 907. júl. 7-én, 100.000 főnyi erővel végrehajtott, támadása meggyőzte őseinket arról, hogy micsoda veszedelemmé nőhet számunkra a szomszédos németiség, ha tétlenül nézik, hogy ezt a nagy és tehetséges népet valamely erélyes uralkodója birodalmi egységgé kovácsolja. „Vaknak kell lennie annak a szemlélőnek” — írja Padányi a *Vérbulcsú* című pompás korrajzában ⁽²⁰⁾ „aki a kor külpolitikai helyzetének ismeretében nem képes meglátni, hogy a magyar hadakozások nem összevissza zsákmányolások voltak, hanem egy rendkívül intelligens külpolitika három szomszédos birodalomban egy kb. másfélmillió négyzetkilométeres terében, rendezett akciói”.

Őseink e tekintetben egyszerűen azt tették, amit Nagybritannia az európai kontinensen a „balance of power” jelszava alatt ismert politikájával követett azzal, hogy egy szomszédos hatalom veszedelmes kialakulásának megakadályozása végett — felhasználva a szomszéd belviszályait — mindig a gyöngébb felet támogatta meg katonai beavatkozásával az esélyes erősebbel szemben. A britek ezt természetesen a „szabadság és igazság” fehér tógájában tették és ehhez nemcsak az érdekelt külföld, de a saját szamaraink is tapsoltak, mert hiszen, ezt a „művelt” angolok és nem a mi „barbár-nomád” őseink tették.

* * *

Őseink első látogatása Lombardiának, Északitáliának szólt. Lehet, hogy azért, mert a romjaiban is hatalmas római birodalom újjáébredése a nyugatrómai egyház szervező erejével izgatta őket, de azért is, mert nemcsak a 20. század tu-

ristáit, de az 1000 év előttiakat is vonzotta Itália szépsége és mi tagadás benne gazdagsága is. Mert, hogy őseink ilyenkor zsákmányoltak is, ezzel csupán egy világtörténelmi szokásnak hódoltak, de ezzel kapcsolatban nyugati mintájú embertelen tömegirtást még ellenségeink sem jegyeztek fel rólunk. Mindezt nem olyan zsákmányolást az egyetlen és fő céljuk, mint később az Amerika őslakosságát az aztékák aranyáért kiírtó conquistadoroknak, hanem a „művelt nyugat” által elrabolt avar kincsek visszaszerzése. Ugyanis ezeket a kincseket magukénak vallották, mint az „Avar Birodalom” testvér-jogutódjai ⁽²¹⁾.

Pannoniai uralmuk már 898-ban annyira szilárd volt, hogy innen indíthatták első felderítő csapatukat, amely a Brentáig hatolt. A következő év tavaszán 5000 főnyi lovasuk Paviáig nyomult előre, de Berengar király 15.000 főnyi serege elől visszavonul és gyengeséget színlelve szabad elvonulás ellenében felajánlja a szerzett zsákmány visszaadását. Ez természetesen hadicsel volt, mert könnyű lovasságuk bármikor eltűnhetett volna üldözőik elől. A valóságban visszavonuló lovasságuk állandóan fárasztja és elbizakodottakká teszi Berengar nehézkes, részben gyalogosokból álló haderejét, amely a Brentán átkelt magyarok üldözése helyett végül fáradtan, kellő biztosítás nélkül éjjeli nyugovóra tért a Brenta másik partján. A magyar vezér erre azt tette, amit tett 241 év múlva Batu tatár kán, IV. Béla eleurópaiasodott feudális hadseregével. A magyar vezér éjnek idején seregének bal és jobb szárnyát átküldte az olasz tábor folyómenti alsó és felső oldalára, maga pedig derékhadával frontális támadással egyszerre három oldalról fogta közre a meglepett olaszokat. Luitprand püspök szerint itt 20.000 olasz vérzett el. A győztes magyarok itt teltek át és bekalandozták egész Lombardiát. Végre Berengar nagy pénzáldozattal bírta hazatérésre őket (899—900). Figyelemreméltó, hogy őseink magatartása nem kelthetett különös és hosszú időn át táplált gyűlöletet, mert már Berengar utóda, II. Berengar a szövetségüket kérte és nyerte is el, és két hadjáratban verik meg — Bogár és Durcás vezérlete alatt — II. Berengar ellenfelét, Burgundia királyát, II. Rudolfot (921—923-ban).

A sovíniszta német irodalom megteszi nekünk a szívességet, hogy irányunkban táplált szándékukat a nagyidai cigányok módjára tudomásunkra adják. Az erre vonatkozó német irodalomban különös figyelmet érdemel Heinrich Zillichnek „SIEBENBÜRGEN” c. könyve, amely legfőbb se-

bűnket Erdély múltját és jelen helyzetét ismerteti.

Ez a könyv leplezetlenül ismeri be a szomszédos német birodalomnak a „Drang nach Osten” (Keletre nyomulás) jelszava alatt leigázásunkra 1000 esztendőn át táplált szándékát. A Kárpátok egy hatalmas területet csatolnak Középeurópa-hoz és a Duna völgyét szinte a karjuk között hozzák magukkal. Ez a Kárpátmedence Nyugat felé nyílt és természetes kapcsolata nagy veszélyt hozott Középeuróra — írja Zillich — amikor a Kárpátmedencét egy erőteljes ellenség hágta át és aztán a Kárpáttérben gyökeret vert. **Ilyen ellenséget — írja Zillich — vagy el kellett űzni, vagy pedig meg kellett hódítani a nyugati életforma számára.** Máskülönben Németországnak nem maradhatott egyetlen biztos órája. Ha azonban Németország szövetséget kötött a Kárpáttérrel, amely az ő előtere és Európa délkeleti váruvara volt akkor egy keleti támadás alig sikerülhetett, ameddig ez a szövetség fennállott”.

Íme ez volt a „Szövetségnek” nevezett, de csalással, okirathamisítással megkísérelt, végül asszonyi ármánnyal és orgyilokkal megkötött, de bennünket sohasem védett szövetségnek a célja, mert tényleges céljuk a magyarság nemzetudatának kioltása után a magyarság kivéreztetése volt.

A németek Zillich receptje szerint 907-ben gyermek Ludwig (Ludwig das Kind) uralkodása alatt az egybegyűlt főnemesesség és főpapság tanácsára tette meg az első kísérletét, hogy kikergessen a Kárpáttérből. Nagy károlyi hagyományok szerint méretezett százezer főnyi, a Duna mindkét partján és közöttük az utánpótlást teljesítő hajóhaddal vonultak fel ellenünk. Történészeink nincsenek tisztában azzal, hogy e támadást elhárító ütközet Bánhida, vagy Pozsony előterében folyt-e le? A Goebbels minisztérium magyarbarát történészének prof. J. v. Leers elbeszéléseiből állíthatom, hogy ez a sorsdöntő ütközet 907 július 3—7 között Pozsony előterében folyt le. Őseink ragyogó felderítő és mozgósító szervezetét bizonyítja az a tény, hogy ezt a támadást már az országhatáron — már az 50 esztendeje Bratiszlavának csufolt — Pozsony előterében fogták fel. Ez az ütközet mindkét részről az élethalál harc hevességével 4 napon át dult. Az első két napon őseink a jobbparti hadoszlopot és az ütközet befejező részében a bal partra átkelve, a balparti hadoszlopot semmisítették meg. Közben taplós nyilaikkal a dunai hajóhadat gyűjtötták fel. A jobbparti csatában elesett Ditmar salzburgi érsek, a balparton Luidtpold bajor herceg, elesett minden

püspök, perjel hűbéres gróf és főnemes. A hajóhad parancsnoka Sieghardt pedig futva menekült Ennsburgig, ahol a király várta a győzelmi híreket. Az üldöző magyarok ostrom alá fogták a várat, de aztán színleges megfutamodással kicsalták a várőrséget, amelyet szintén szétverték. A király megmaradt testőrségével Passauig futott. Árpád magyarjai országhatárunkat már az avarok által birt Oberenns vonaláig tolták előre. Annak a világnak az emlékére, amelyről az Oberennsen túlról visszatért vitézeink meséltek úgy kezdődtek, hogy „egyszer volt, hol nem volt az Operencián is túl volt”. De ezt a fényes győzelmet őseink is súlyos véradóval fizették meg. Elesett Árpád három daliás fia, Tarhos, Üllő és Jutas. De maga az élen harcolt Árpád is belehalt seibe. Nemzeti szegyenünk, hogy őseink e nagy fiának emlékét, aki a stratégiailag és külpolitikailag ragyogóan átgondolt honfoglalás hőse volt és alkotását a saját életével pecsételte meg, akinek köszönhetjük, hogy mint nemzet egyáltalán élünk, az idegen szellem járomába szédült dédunokája I István magasztalása által, aki a Zillich menetrendje szerint a második fordulóba, mint a Drang nagy Osten meghódított vazallusa került ki, mi a honfoglaló diadalmas hősök méltatlan utódai az országalapítóként dicsőített Istvánt emeltük a dicsőség piedesztáljára az igazi országalapító Árpád kegyeletes kultusza helyett.

Ezek a magyar hadivállalkozások 933-ig — egy egész emberöltőn át — egytől-egyig győzelmek és sikerek, illetőleg egészen jelentéktelen esetekben sikertelenek. Ilyen eset 904-ben történt, amikor ebédrehívás ürve alatt a bajorok átcsalogatják Kusaly vezért és kíséretét s az étkező asztal mellett rohanják meg és mészárolják le, valamint 913-ban, mikor Burgundiából hazatérő fáradt sereget támad meg és semmisít meg Arnulf, fiatal bajor herceg, aki a pozsonyi csatában elesett apját, Luitpold herceget akarta megbosszulni, — írja Padányi.

E sorozatos győzelmeiknek a titka nemcsak az Európában ismeretlen harcmódban, az Európában ismeretlen, bivaly enyvvel ragasztott, lemezelt íjjuk kétszeres hordtávolságában rejlett, de az a tény, hogy hadjárataikban eljutottak Délitáliába, Apuliába és Otrantoba, északon Bremáig (918) az alpokon át Tolosáig és Spanyolország északkeleti részéig, abban rejlik, hogy a nyugati „állítólagos kultúrfölényt”, kelek egy évezreddel előzték meg a szárított hús és tejpor készítésével.

Ilymódon egy ősmagyar — lovas bőszejében — 120 liter levesnek, vagy tejnek megfelelő ételt vihetett magával. Egy ilyen hadsereget, felégetett föld taktikájával, kiéheztetni és megverni semmiféle nyugati mintájú haderő nem volt képes. Amit viszont a mi őseink, amikor már a keresztény királysággal átvett nyugati feudális magyar hadsereg az ősi támadó harcmodorral szemben védekezésre szorult, többször is megtették a támadó német erőkkel szemben.

* * *

Az Arnulf herceg győzelmét követő történet a drámaíró tollára kívánczik. Arnulf nagyratörő tervekkel tért haza. A Gyermekek Lajost követő Konrád király uralmával elégedetlen, önállóságra törekvő és önmagát „Isten kegyelméből” Bajországot és a szomszédos tartományok hercegévé deklaráló Arnulf, Konrád király legitim haderejétől, súlyos vereséget szenved és csodálatosképpen a „vérengzőnek” leírt hadi ellenfelénél, a nyugati határokat biztosító KÁL vezérnél, a honfoglalás kori legnagyobb magyar hadvezér — BULCSU — apjánál talál menedéket. A lovagiasság tehát nem volt Nyugat „romantikus monopoliuma” és úgy látszik, hogy az u.n. „pogány” magyarok krisztusibb felfogással gyakorolták a menedékjogot, mint Roosevelt, vagy Eisenhower „keresztes” vitézei.

„Arnulf több mint két évet tölt Magyarországon emigrációban, ahol KÁL vezérnek vendége, s ahol meg is nősül! Magyar fegyveres segítséggel és magyar feleséggel kerül 917-ben trónjára vissza, miután előbb 915-ben és 916-ban vezetnek őseink — Arnulf érdekében — hadjáratot Konrád ellen, aki 917-ben sebeibe belehal. (22) Konrád utódjául az erélyes Henrik szász herceget jelöli ki, akit „Madarász Henrik” néven ismer a történelem. Henrik erélyes kézzel fog hozzá a feudális anarchiába zúllott Németországban a belső rend és fegyelem helyreállításához és az egységes honvédelem kiépítéséhez. Az egyre érezhetőbb központi hatalom nyomásával szemben Arnulf újra a magyarokkal köt szövetséget, akitől Madarász Henrik 924-ben kilenc évi adófizetés ellenében kénytelen békét vásárolni. Ez a 924-től 933-ig terjedő korszak jelenti a magyar hatalom tetőpontját a 10. században. Madarász Henrik ezalatt megszervezi hadseregét és amikor a 9 esztendő lejártával a magyarok további követelését visszautasítja, a kilenc esztendei nyugalmi állapotban elbizakodott

magyarok egy rosszul szervezett és kis katonai erővel végrehajtott, büntetésnek szánt, sereget indítanak ellene 933-ban, amely Merseburgnál vereséget szenved. Az akcióra mindössze egy hadosztályt vetnek be és a vereség, — bármennyit emlegetik is a német tankönyvek — írja Padányi — **csekély jelentőségű.** Egy hatása azonban kétségtelenül van. Negyven év óta ez az első magyar vereség nyílt ütközetben. Ez a verhetetlennek hitt magyar presztízst nagyon árt, noha három és fél évvel később, 937-ben Bulcsú nagyszabású és nagyszerűen vezetett első európai hadjáratában a csorbát majd fényesen kiköszörüli.

Madarász Henriket fia, a még erélyesebb Otto, a német történelemben Nagy Ottónak nevezett utód követi. Azonnal erélyes intézkedésekbe kezd. Emiatt — a Madarász Henrik alatt függetlenséget élvezett — hűbéres hercegek sorra elletne fordulnak. A magyarság, pontosabban a magyar külpolitikát jelentő Bulcsú teljesen tisztában van azzal, hogy mekkora veszélyt jelent magyar szempontból az, ha Ottó erős német birodalmat szervez. Bulcsú és Lehel törzse tehát a lázadó hercegek akcióit fegyverrel támogatja. Ez a támogatás 18 évben keresztül, az Otto féle konszolidációs program állandó zaklatásából áll. A kilenc évi csendet tehát újra állandó magyar hadivállalkozások váltják fel, amelyek egészen Otto végleges győzelméig, a császári hatalom megszilárdulásáig, 955-ig tartanak. A küzdelmet Bulcsú 937-i nagy európai hadjárata vezeti be és a 954/955-i hadjárat, Bulcsú horka „második hun hadjárata” zárja le. S hogy Otto művét nem sikerül elbuktatnia az nem rajta s nem a magyar fegyvereken, hanem, mint ki fogom mutatni, a vele 954-ben — szövetségben lévő, Vörös Konrád árulásán múlt.

Ha a történész — írja Padányi — összesítő kimutatást állít össze magának e 18 esztendő magyar hadivállalkozásairól s ezt összeveti a német belpolitikában a császár és a német tartományurak között folyó küzdelem hullámzásaival, kénytelen meglepetve felfedezni ezeknek a látszólag értelmetlen hadjáratoknak következetes és intelligens tervszerűségét. Ha a császár új támogatót kap akár Németországban, akár azon kívül, az új támogató a következő évben holtbiztosan kap egy pusztító magyar támadást. A véres és pusztító események 18 esztendő hármaza mögött csupán két intelligens koponya munkál: a tehetséges és erélyes császáré, aki fáradhatatlanul minden csapás után újra és újrakezdve éjti a németiség érdekében és a nemkevésbé tehetséges horkaé,

(Bulcsú) aki ugyanolyan fáradhatatlanul rombolja ugyanazt a magyarság érdekében. A szívós párharc során Otto lassan, de állandóan tért nyer a lázadó hercegekkel és ezáltal közvetve a magyarokkal szemben is. Hatalmának megszilárdulását jelenti, hogy lázadó öccse Henrik is hűségére tér, miután feleségül veszi Bajor Arnulfnak magyar anyától, Bulcsú nővérétől született, Judith lányát és a Judithtal kötött házasság alapján Henrik lesz a bajor herceg és így az addig barátságos Bajorország élére is Otto százsz dinasztíája kerül. Judith hercegnő, a magyargyűlölő Henrik felesége, ilyképp aféle magyar Aida tragikus helyzetébe kerül és felettébb valószínű, hogy nagybátyjának az augsburgi vereség után fogóságba került Bulcsú vezérnek aljas kivégzése után ő lesz az, aki a magyar-német megbékélés céljából a quedlinburgi követjárást kezdeményezi.

Azonban 953-ban Otto ellen újabb nagyarányú lázadás tör ki, mégpedig a saját családjában. Otto fia és törvényszereinti örököse, Ludolf sváb herceg egyre nagyobb féltékenységgel nézte nagybátyja, az említett Henrik herceg növekvő befolyását; elégedetlenségét még csak növelte apja új házassága, s mikor a házasságból fiúgyermek született, öröklési jogát látta veszélyeztetve és egyre élesebben fordult szembe apjával. Vele együtt fordult el Ottótól annak veje, az említett vörös Konrád is, harmadiknak ott voltak a bajorok, főleg Arnulf fia Arnulf, Bajorország palotagróffá degradált jogszerinti ura.

A három lázadó tartományúr; Konrád, Ludolf és Arnulf most szövetkeznek és a szövetség a magyarokat hívja segítségül, akiknél a száműzött Eberhardt, Arnulf bátyja, készítette elő a szövetséghez a talajt. Bulcsú számára ez az alkalom az Ottóban és Henrikben megtestesülő fenyegetés felszámolásának ragyogó lehetőségét jelentette s így indul meg a háború, a 60 év előtti honfoglalás óta hasonló nagy méretekben nem indított katonai vállalkozás a következő 954. évében.